బందిఖానా

మధురాంతకం నరేంద్ర

చాలా దగ్గరి మిత్రులు సైతం, తరచుగా కలుసుకోలేక పోయినప్పుడల్లా, ప్రపంచ మెంత పెద్దదో స్ఫురిస్తూ వుంటుందని అంటాడో రచయిత. వొకే రాష్ట్రంలో వుంటూ గూడా భానుమూర్తిని కలిసి ఆరేళ్లయిపోతోంది.

"హైదరాబాదు వేరే ఖండంలో లేదు. రాత్రి భోంచేసి, రైలెక్కి బెర్త్‌పైన పడుకున్నావంటే, నిద్రలేచే సరికి అక్కడుంటావు. తరచుగా వస్తూవుండు" అంటూ భానుమూర్తి హెచ్చరించాడు కూడా.

"రాకుండా యెక్కడికి పోతా నా! యీ లోకంలో యింకెక్కడా అమ్మాయిలే దొరకనట్టు, మా చిన్నాన్న కూతుర్ని పెళ్లి చేసుకున్నాను గూడానూ! తలచు కున్నప్పుడల్లా వస్తూనే వుంటాను" అంటూ వాగ్దానం చేశాన్నేను.

"వీడి మాటలు నమ్మకండి. చిన్నప్పటి నుంచీ వొట్టి అబద్దాల కోరు" అంది భానుమూర్తితో అనుపమ.

దాదాపు ఆరేళ్ల తర్వాత, వాళ్లింటికెళ్లగానే "వీడి మాటలు నమ్మకండని నేనానాడే చెప్పాను. మీరు విన లేదు. అప్పుడప్పుడూ వస్తూ వుంటానని ప్రామిస్ చేసిన వాడు, యెన్నేళ్ల తర్వాత కనపించాడో చూడండి" అంటూ నిష్టూర పోయింది ఆమె.

"ముందు వాడిని ప్రయాణ బడలిక తీర్చుకోనివ్వు. తర్వాత మనం యుద్ధం ప్రకటిద్దాం" అన్నాడు భాను మూర్తి. "యీ గదికి అటాచ్‌డ్ బాత్‌రూం గూడా వుంది. నువ్వు కాలకృత్యాలు తీర్చుకో. యీలోగా మా పనులు కూడా అయిపోతాయి...' అంటూ నన్ను తమ గెస్ట్ రూంలో వదలి పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

సూట్‌కేసులోంచీ, లుంగీ టవలూ బయటికి లాగి, బట్టలు మార్చుకుని కూర్చున్నాను.

కాఫీ గ్లాసుతో బాటూ, దినపత్రికను కూడా తీసు కొచ్చి ముందుంచింది అనుపమ.

"పిల్లలెక్కడమ్మా?" అని అడిగాను.

"చైతన్యస్నానం చేస్తున్నాడు. శిల్ప బ్రష్ చేసుకుం టోంది" అంది ఆమె.

డైలీ చదువుతూ, కాఫీ చప్పరించసాగాను.

హాల్లోంచీ రకరకాల శబ్దాలు వినిపించ సాగాయి. గ్లాసులు నేలపైన పడుతున్నాయి... చిన్నపిల్లల కేకలూ... అప్పుడప్పుడూ యేడుపులూ... వొక్కోసారి అనుపమ చిరాకు పడడమూ... 'బాగెక్కడ? యిదేనా కారియర్?' అంటూ భానుమూర్తి అరవడం... 'యివ్వాళేమిటో తొందర పనిలో వున్నారు వీళ్లు' అను కున్నాను.

తాపీగా కాలకృత్యాలు ముగించాను.

అప్పటికి సైతం హాల్లో హడావుడి కొనసాగుతూనే వుంది.

వాళ్లను డిస్ట్రబ్ చెయ్యడం భావ్యం గాదని, పేపరు తిరగేస్తూ కూర్చున్నాను.

తొమ్మిదిన్నర గంటల ప్రాంతంలో భానుమూర్తి గదిలో కొచ్చాడు.

విశేషమేమిటంటూ ప్రశ్నించాను.

"విశేషమేమీ లేదు. రోజూ వున్న హడావుడే! పిల్లలిద్దర్నీ బడికి పంపే కార్యక్రమం. వాళ్లకు తొమ్మి దిన్నరకు స్కూలు. స్కూల్ వాన్ తొమ్మిదీ పది హేనుకు రెడీగా వుంటుంది. వాళ్లు వానెక్కే వరకూ మాకిద్దరికీ వూపిరి పీల్చుకునే తీరిక గూడా వుండదు. ముఖాలు కడిగించడం, స్నానాలు చేయించడం, టిఫిన్ తినిపించడం, బట్టలు మార్పించడం యివన్నీ మా ఆవిడ పనులు. స్కూలు బాగ్‌లు వెతకడం, పుస్తకాలు సర్దడం, కారియర్లు తయారు చెయ్యడం యివీ మా పనులు. వాళ్లు స్కూలు కెళ్లాక గానీ మాకు ముఖాలు కడిగే వీలు దొరకదు" అన్నాడు భానుమూర్తి రొప్పుతూ.

పిల్లలేం చదువుతున్నారని అడిగాను.

"పెద్ద వాడు చైతన్య సెకెండు స్టాండడు. శిల్ప యల్ కేజీ..." అన్నాడు భానుమూర్తి.

మావూరి సంగతులూ, మా స్నేహితుల వర్తమానాలూ మాటాడుకుంటూవుండి పోయాం. భాను మూర్తి స్నానపానాదులు ముగించే సరికి గంట పదిన్నర యింది. టిఫన్లు కానిచ్చాక, తన స్కూటర్లోనే తీసు కొచ్చి మా హెడ్డాఫీసు దగ్గరే వదిలి పెట్టాడు.

"మధ్యాహ్నం లంచ్‌కి యింటికి రాలేనేమో! యేకంగా సాయంకాలం వచ్చేస్తాను. నువ్వేమీ నా కోసం యిక్కడికి రానవసరం లేదు. నేనే ఆటోలో వచ్చేస్తాను" అన్నాను.

సరేనంటూ వెళ్లిపోయాడతను.

ఆఫీసులో కడుగు పెట్టడమొకటే తెలుసు నాకు. ఫ్రెండెవరో గుర్తు చేసినప్పుడు గానీ మధ్యాహ్నమయి నట్టు తెలియలేదు. అతడితో కలిసి అక్కడే హోటల్లో భోం చేశాను. సాయంకాలం అయిదు గంటలయింది.

"యిక యివ్వాల్టికి పని అయ్యేటట్టు లేదు. నువ్వింకో రోజు కేంప్ వేయక తప్పదు" అన్నాడతను.

"అలాగే కానీ, రేపొస్తాను" అన్నాను.

"రేపు సెలవు. హోలీ... ఆఫీసు తెరిచేది యెల్లుండికే!" అంటూ అతను నవ్వేశాడు.

"అయితే యిక తప్పేదేముంది? యెల్లుండ వరకూ నేనాగక తప్పదు" అంటూ పైకి లేచాను.

ఆటోలో యిల్లు చేరేసరికి గంట ఆరయింది.

భానుమూర్తి హాల్లోనే కూర్చుని పేపరు చదువు కుంటూ కనిపించాడు.

"పని పూర్తవలేదు. రేపు సెలవట, మీ యింట్లోనే మూడు రోజుల మకాం" అంటూ నవ్వాను.

"యే హాలిడే విత్,రాజూ! అయామ్ వెరీ హాపీ" అన్నాడు అతను.

ఫైళ్లు టీపాయ్‌పైకి గిరవాటేసి, "పిల్లలెక్కడ? లోపల ఆడుకుంటున్నారా" అని అడిగాను.

"వాళ్లుంటే యిల్లింత నిశ్శబ్దంగా వుంటుందా?" అంటూ నవ్వేశాడు మూర్తి.

"ఆడుకోడానికి బయటికెళ్లారా?" అని ప్రశ్నిం చాను.

"లేదురా! ట్యూషన్‌కెళ్లారు" అన్నాడు.

"యింత చిన్న పిల్లలక్కూడా ట్యూషన్లు చెబు తున్నారా యిక్కడ?" అంటూ ఆశ్చర్యపడి పోయాను.

"రోజులెంత మారిపోయాయో గమనిస్తున్నావా లేదా నువ్వు? పోటీ. కాంపిటీషను. వొకటే రన్నింగ్ రేస్. క్షణం ఆదమరిచావంటే వెనకబడి పోతావ్. సెంటిమీటరు వెనక బడ్డావంటే కొండంత అదృష్టం చేజారి పోవచ్చు. యిక్కడ సిటీల్లో పిల్లలెలా వున్నారను కున్నావు? జెప్స్. వాళ్లు నోర్లు విప్పారంటే పెద్ద వాళ్లు గూడా నోళ్లు వెళ్లబెట్టాల్సిందే! వాళ్లల్లో మనవాళ్లు గూడా నెగ్గుకు రావాలలా వద్దేదా? నీకు తెలియదు రాజూ! యీ వూళ్లో పిల్లల్ని చదివించాలంటే తల్లిదండ్రు లిద్దరూ అప్రమత్తులై వుండాలి. డబ్బుకు జంకగూడదు. శ్రమ అని బద్ధకించ కూడదు. ట్యూషన్లకు పంపాలి. యింట్లో హోం వర్కు చేయించాలి. సమయానికి తిని పించాలి" అంటూ వివరించాడు భానుమూర్తి.

యేడు గంటలకు గానీ పిల్లలిద్దరూ నాకు దర్శన మివ్వలేదు.

భుజాలపైన పెద్ద పెద్ద సంచుల్ని మోసుకుంటూ, కొండలనెక్కే సైనికుల్లా వొంగి వొంగీ నడుస్తూ యింటి కొచ్చారిద్దరూ. సంచుల్ని సోఫాలోకి విసిరేసి వంటగది లోకి తుర్రుమన్నారు.

"చూశావా? యిదీ వీళ్ల వరస" అంటూ చిరునవ్వు నవ్వి వాళ్ల సంచుల్ని తన ముందుకు లాక్కున్నాడు భానుమూర్తి. "యిది మా చైతన్య బాగ్" అని చెప్తూ, ఆ సంచీలోంచి పుస్తకాల్ని బయటికిలాగాడు. బైండు చేయించి, వొకే రంగు అట్టలు ధరించిన పుస్తకాలు... దాదాపుగా డజనుండవచ్చు. సగం టెక్స్టు పుస్తకాలు. మిగిలినవి నోట్సులు... పుస్తకాలు దగ్గరికి తీసుకుని పేజీలు తిప్పాను... యింగ్లీషు, లెక్కలు, డ్రాయింగ్, కాపీ రైటింగ్, తెలుగు... నోట్సులు సగభాగం చైతన్య రాతతో క్రిక్కిరిసి పోయి వున్నాయి.

"వాళ్లు మూతులు కడిగి, టిఫెన్ తిని వచ్చేసరికి హోం వర్కేముందో చూసుకోవాలి నేను. కొంచెం ఆదమరిచామనుకో, పడక గదిలోకెళ్లి ముసుగులు తన్నే స్తారు" అన్నాడు భానుమూర్తి.

శిల్ప సంచీలోంచీ పుస్తకాల్ని వెలికి తీశాను. సైజును మినహాయిస్తే, ఆ పిల్ల పుస్తకాలకూ, చైతన్య పుస్తకాలకూ పెద్ద తేడా లేదు. భానుమూర్తి శిల్ప చేయాల్సినహోం వర్కును పరిశీలించ సాగాడు.

అరగంట సేపు గడచిన తరువాత, టీ.వీ. ఆన్ చేసి "నువ్వు టీ.వీ చూడు. నేనీ లోపల పిల్లల్ని కాసేపు చదివిస్తాను" అని చెప్పి మరో గదిలోకి వెళ్లిపోయాడు.

వాళ్లను డిస్ట్రబ్ చెయ్యడమెందుకని, టీవీ సౌండు బాగా తగ్గించేశాను. అవతలిగదిలోంచీ భానుమూర్తి మందలించడమూ, పిల్లలు జంకుతూ సమాధానాలు చెప్పడమూ విని పిస్తూనేవుంది.

యెనిమిదిన్నరకు భోం చేద్దాం రమ్మంటూ పిలుపొచ్చింది.

పిల్లలు గూడా మాతోనే కూర్చున్నారు.

అనుపమ పిల్లల దగ్గర కూర్చుని అన్నం తినిపించింది.

భోజనాలు ముగిశాక హాల్లోకొచ్చి కూర్చున్నాం.

"శిల్పా డాలింగ్! అంకుల్‌కునీ డాన్సు చూపించవా?" అన్నాడు భానుమూర్తి.

"పాపకు డాన్సుకూడా నేర్పిస్తున్నారా?" అని అడిగాను.

"స్కూల్లోనే నేర్పుతారు. డాన్సు, మ్యూజిక్, డ్రాయింగ్ అన్నీ వున్నాయి. మంచి స్టాండర్డ్ స్కూలులే! శిల్పా, యేదీ డాన్స్ వేయ్..."

పాప లేచి నిల్చుంది. కళ్లు గుండ్రంగా తిప్పుతూ అందర్నీ వోసారి కలయజూసింది.

"సిగ్గెందుకూ? డాన్స్ చేయమ్మా!" అన్నాన్నేను.

పాపాయి కాళ్లూ చేతులూ రెండు సార్లు అలా యిలా కదిపిన తరువాత, 'అమ్మా!' అని దీర్ఘం తీస్తూ వాళ్లమ్మ కొంగుచాటు కెళ్లిపోయింది.

"సిగ్గెందుకూ? బయటికిరా!" భాను మూర్తి గద్దించాడు.

"పోనీలేరా! పాప అలసి పోయిందేమో! రేపు చూస్తాను" అన్నాను.

"మా చైతూ బ్రేక్ డాన్స్ చేస్తాడు తెలుసా నీకు?" భానుమూర్తిమాట వినిపించ గానే చైతన్యలేచి నిల్చున్నాడు. అనుపమ టేప్ ఆన్ చేసింది. సినిమా పాటకు అనుగుణంగా డాన్సు చేయబోయి, అడుగులు తడబడ టంతో నేలపైన కూలబడ్డాడు చైతన్య. పైకి లేచే ప్రయత్నమైనా చేయకుండా అలాగే నేలపైకి చూపుల్ని సారించ సాగాడు.

"పోనీలే! లేచి అంకుల్‌కు రైమ్స్ చెప్పు..." భానుమూర్తి మాటల్లో అతడు బలవంతంగా కోపాన్ని అణచుకుంటున్న సంగతి స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

రెండుమూడు సార్లు గద్దించిన తరువాత చైతన్య "వన్ టూ త్రీ ఫోర్ ఫైవ్ వన్స్ అయ్ కాట యే ఫిష్ అలైవ్" అంటూ గొణిగాడు.

"యిక యివ్వాల్టికి చాల్లే! పిల్లల్ని పడు కోనీ" అన్నాను.

భానుమూర్తి సమాధానం చెప్పలేదు. పిల్లలు తల్లి వెనక్కు చేరారు. అనుపమ వాళ్లను పక్క గదిలోకి తీసుకెళ్లిపోయింది.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్చాడు భానుమూర్తి "యేమీ లాభం లేదు రాజూ! అక్కడక్కడా పిల్లలు చూసిరమ్మంటే కాల్చుకొచ్చేస్తున్నారు. మేమింత అవస్థ పడుతున్నా వీళ్లు మా పేరు నిలబెట్టేటట్టు లేరు. యీ వూళ్లో పిల్లల్ని గురించి నీకు తెలియదు రాజూ! మాకో కల్చరల్ అసోసియేషనుంది. యెప్పుడు ఫంక్షను జరిగినా 'శ్వేత' అనే పిల్ల యింగ్లీషు లోనే స్వాగతం పలుకుతుంది. పట్టుమని ఆరేళ్లు లేవు దానికి. దాని యాక్సెంటూ, స్టయిలూ చూస్తే కడుపు నిండుతుంది. వాళ్ల నాన్నెంత పెద్ద మాటరు రాసిచ్చినా, వో రోజులో కంఠస్థం చేసేస్తుంది. యెంత కఠిన మయిన పదమయినా, అర్థం తెలియక పోయినా పర్వాలేదు. అంతెందుకు? మా కొలీగ్ జగన్నాథం కొడుకు అశోక్ పాప్ సాంగ్స్ పాడుతాడు చూడూ ఫెంటాస్టిక్. డాక్టర్ ఈశ్వర్ చంద్రవాళ్ల రెండో అమ్మాయి బ్రహ్మాండంగా డాన్సు చేస్తుంది. స్కూల్లో ఫస్టు రాంకెప్పుడూ దానికే! మేమింత కష్టపడి చూరిపోస్తూ వున్నా, వీళ్ల కెప్పుడూ సెవెంత్ రాంకో, యెయిత్ రాంకో!"

రెండు మూడు నిముషాల తరువాత మరో మారు నిట్టూర్చి "సెలవుల్లో కూడా వీళ్లను ట్యూషనుకు పంపాల్సిందే!" అంటూ పైకి లేచాడు భానుమూర్తి.

మరునాటి వుదయం ట్యూషను మాష్టరుతో మాట్లాడి వస్తానంటూ బయల్దేర బోయిన భానుమూర్తిని బలవంతంగా ఆపే శాను.

"పిల్లలతో బాటూ జూకెళ్లాలని నా కోరిక. మా యింట్లో పిల్లలెవరూ లేరు కదా! అందుకని పిల్లలతో ఆడుకోవాలని నా ఆరా టం" అన్నాను.

మొదట్లో భానుమూర్తి ససేమిరా వొప్పు కోలేదు. నేను మరీ మరీ బ్రతిమలాడాక, భానుమూర్తి దంపతులిద్దరూ పిల్లలతో బయ ల్దేరారు.

జూకెళ్లగానే "దీని పేరేమిట్రా చైతూ!" అంటూ భానుమూర్తి పాఠాలు మొదలు పెట్టాడు.

"లైన్" అని అరిచాడు చైతన్య.

"కాదు, అది టైగర్" అంది శిల్ప.

"లైన్‌ను తెలుగులో యేమంటారు?" అంటూ అడ్డు తగిలాన్నేను.

"పులి" అన్నాడు చైతన్య.

"కాదు, యేనుగు" అంది శిల్ప.

మధ్యాహ్నం వరకూ తిరిగీ తిరిగీ అలసి పోయాము. తరువాత, చెట్టు కింద కూర్చుని తినుబండారాల్ని, ఖాళీ చేశాము. భానుమూర్తి గూడా సిమెంటు బెంచీపైన చేరగిల బడ్డాడు.

పిల్లలు అప్పటికి నాక్కాస్త మాలి మయ్యారు.

"మీకేమి ఆటలు వచ్చు" అని అడిగాను వాళ్లను.

"క్రికెట్..." అన్నాడు చైతన్య.

"నేనే బౌలర్" కేకేసింది శిల్ప.

"యిక్కడ క్రికెట్ ఆడలేం గానీ, మీకు గోలీ లాడడం వచ్చా?" అని ప్రశ్నించాను. యిద్దరూ. తెల్లముఖమేశారు.

"చిన్న తనంలో మీ నాన్న గోలీ లాడడంలో మేటి! స్కూలు నుంచీ రాగానే మేమంతా మా పెరట్లో సమావేశమయ్యే వాళ్లం. చీకటి పడే దాకా వొకటే ఆట! చీకట్లో పురుగూ పుట్రా వుంటాయని పెద్ద వాళ్లెవరో కేకేశాక గానీ యింట్లోకి వెళ్లే వాళ్లంకాము. కోతీ కొమ్మా ఆట తెలుసా మీకు? మీ నాన్నందులో యెక్స్‌పర్టు. పెద్ద మామిడి చెట్టుపైన మా జట్టంతా కోతుల్లా యెగబడే వాళ్లం. వొకసారే మయిందో తెలుసా? మా వీధిలోనే రంగడనే వాడుండే వాడు. వో రోజు వాడూ, మీ నాన్నా చెట్టు కిందే కుస్తీ పట్టసాగారు. వీధి వీధంత యేకమై పోయింది. ఆ రోజు మీ తాతగారి చేతుల్లో మీ నాన్నకి పూజ జరిగిపోయింది..."

"భలే భలే!" శిల్ప కేరింతలు కొట్ట సాగింది.

"అప్పుడు మీ నాన్న మాకంతా రింగ్ లీడర్. మామూలు రుతువుల మాటేమో గానీ, మాకు వేరే రుతువులుండేవి. వొక్కో సీజన్‌లో వొక ఆట! కబడీ, కోకో, జిల్లా కోడీ, గోలీలు, బొంగరాలు, చిట్‌పట్ నేలా బండా, డియాండర్, యెన్నాకుప్పలు... యెన్నిరకాల ఆటల్ని ఆడేవాళ్లమనుకున్నారు! అన్నిట్లోనూ మేమే మేటీలం!" అన్నాను.

"అయితేమా నాన్న చిన్నప్పుడు బుద్ధిగా చదువుకోలేదా?" అని ప్రశ్నించాడు చైతన్య.

"ఆ రోజుల్లో మా అతీగతీ పట్టించుకునే వాళ్లు లేరు" అంటూ నిష్టూర్చాడు భానుమూర్తి. "మా నాన్నకెప్పుడూ సేద్యం గొడవే! మా అమ్మకు వంటిల్లే వైకుంఠం. మేమేం చదువుతున్నామో, . యెలా చదువుతున్నామో, పట్టించుకునే నాధుడెవడూ లేడు..."

"మీ నాన్నలా మీ తాతయ్య చదువుకున్న వాడు కాదు కదా! పిల్ల కాయేదో చదువు కుంటున్నాడు, వాడి బాగోగులు వాడికి తెలియక పోతాయా, అని ఆయన ధీమాగా వుండేవాడు. అదో ధర్మకాలంలే!" అంటూ నవ్వేశాను.

"అంకుల్, యెన్నా ముప్పలంటే యేమిటి? యెలా ఆడతారు?" అంటూ బుంగమూతితో అడిగింది శిల్ప.

"మామూలుగా అది రాత్రుల్లో ఆడే ఆట! రాత్రంటే అర్థరాత్రని కాదనుకోండే! మా పల్లెటూళ్లల్లో పొద్దు మునికే మునికి ముందే దీపాలు పెట్టేసే వాళ్లు. రాత్రి యెనిమిది కంతా ముసుగులు తన్నేసే వాళ్లం. అంటే చీకటి పడుతూ వుండగా ఆడే ఆటన్నమాట అది. మాతో కలసి ఆటలాడే ఆడ పిల్లలు దీన్ని కేవలం ఆడ పిల్లలు మాత్రమే ఆడే ఆటగా భావించే వాళ్లు! మేం వాళ్లతో పొట్లాడి, వాళ్లతో కలిసి పోయేవాళ్లం. అసలింతకూ యెన్నాకుప్పలనేమాట వెన్నెల కుప్పల్లో నుంచే పుట్టి వుంటుంది" పిల్లలక్కడ మా చిన్న నాటి ఆటల్ని వుదహరణ సహితంగా నేర్పించడంతోనే సాయంకాలమై పోయింది.

ఆ రోజు రాత్రి పిల్లలిద్దరూ వొకరితో వొకరు పోటీ పడుతూ రైమ్సు వినిపించారు. డాన్సులు చేసి చూపించారు.

"ఆశ్చర్యంగా వుంది రాజూ! వీళ్ల కిన్ని పాటలు నోటి కొచ్చునని మాకు తెలియనే తెలియదు. యెంత సేపు దగ్గర కూర్చుని నూరి పోసినా సగం సగం వొప్పించుకోడానికే గగనమయ్యేది. నీ దగ్గరేదో మంత్ర మున్నట్టుంది" అన్నాడు భానుమూర్తి.

మరునాడునేనే పడకపైనవుండగానేసందడి మొదలై పోయింది. పిల్లల్ని, బడికెళ్ల బోయే ముందు, నా దగ్గరికి తీసుకొచ్చాడు భానుమూర్తి.

"అంకుల్ సాయంకాలం వూరెళ్తున్నాడు. టాటా చెప్పండి" అన్నాడతను పిల్లలతో.

"అప్పుడే వూరెళ్లి పోతున్నారా అంకుల్" శిల్ప ముఖం చిన్నబోయింది.

"అవునమ్మా, వెళ్లాలి. సాయంత్రం ఆఫీసు పని పూర్తవగానే యింటికొచ్చి, తర్వాత స్టేషను కెళ్తాను. అప్పుడు కనిపిస్తాన్లే!" అన్నాను.

"మేమప్పుడు ట్యూషను కెళ్లి పోయి వుంటామే!" అంటూ చైతన్య సాగదీశాడు.

"పిల్లల్ని స్టేషనుకు తీసుకెళ్దాం మూర్తీ" అని అడిగాను.

"వొద్దొద్దు. నిన్నంతా కాలహరణం చేశారు. యీ రోజు కూడా ట్యూషన్ ఎగ్గొడితే వెనకబడి పోతారు. పైగా స్టేషనుకు తీసుకెళ్తే హోం వర్కు చేసే సమయం గూడా వుండదు" భానుమూర్తి పిల్లల వైపుకు తిరిగాడు, "అంకుల్ మళ్లీ వస్తాడులే! ఈసారి వచ్చినప్పుడు మీరిద్దరూ ఫస్టు రాంక్ సర్టిఫికెట్లు చూపించాలి"

పిల్లలిద్దరూ మరబొమ్మల్లా తలాడించారు. రాబొట్లలా శూన్య దృక్కుల్ని నిగుడించారు.

"బయట వాన్ వెయిట్ చేస్తోంది. త్వరగా తెమలండి" అంటూ హాల్లోకి గుసలు పోసుకుంటూ వచ్చింది అనుపమ.

"టాటా అంకుల్! మళ్లీ యెప్పుడొస్తారు" అని అడిగింది శిల్ప కదలుతూ.

"అంకుల్! మీరెప్పుడూ యిక్కడే వుండిపోండి" తాను మాత్రం అంగుళమైనా కదలకుండా చైతన్య అన్నాడు.

"సరి సర్లే! అంకుల్‌తో బాటూ రోజూ షికార్లు తిరుగుదామని అనుకుంటున్నాడు ఖదుద్దాయి... వొట్టి బడి దొంగ... వాన్ డ్రయివర్ హారన్ కొడుతున్నాడు..." అంటూ భానుమూర్తి కసురుకున్నాడు.

తమకంటే యెక్కువ బరువున్న పుస్తకాల సంచుల్ని భుజాలపైకి లాక్కుంటూ పిల్లలిద్దరూ గది బయటకు నడిచారు.